

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνου, — Δέοντος δὲ Τερσῶ : Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Συμυρναϊκὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Δμλ. — Ἀλεξάνδρας Παππαδοπούλου : ΜΙΑ ΣΕΛΙΣ, διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΔΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Τί ἐνέμετο; ὀπισθεν ποίας πτυχῆς κύματος εἶχεν ἀποκρύψει τὴν κεραυνοβόλον πορείαν του. Πρέπει νὰ υποθέσῃ τις, ὅτι ὁ κυβερνήτης του εἶχεν υπολογίσει πάσας τὰς περιπτώσεις, διότι κατ' ἐκείνην ἀκριβὴς ὥρην στιγμὴν νέφος ἀπροσδόκητον ἐσκέπτε τὴν σελήνην, ἀποσβέσαν αἴφνης πάσαι τὰς πολλαπλὰς ἀντανάκλασεις.

Ἀπέμενον εἰς τὸ πλοῖον τὰ ἡλεκτρικὰ φῶς. Ἀλλεπαλλήλως πᾶσαι αἱ δέσμαι τῶν ἀκτίνων του συνεκεντρώθησαν ἐξάπτεσαι ἐπὶ τῇ θαλάσσης ὀθόνην περικλυμένων φωτεινῶν ἀτόμων. Ἐπὶ τοῦ κελιαφόρου μὲ ἀντήχησε κοινὴ κραυγὴ σχεδὸν ἀναφώνησις.

Εἰς ἀπόστασιν τριακοσίων περίπου ὀργῶν ἀντικείμενόν τι ἐπιμηκες, ἀτραχιδὲς, ἀόριστον, κλονούμενον ὑπὸ πληγῆς λύζοντος ἀτμοῦ διέσχισεν ὡς ἀκμή τὴν συγκεντρωμένην γραμμὴν τῶν κεντρικῶν φῶτων τοῦ Φοβεροῦ. Παρα-

χρῆμα ὅμως εἰσῆλθεν εἰς τὸ σκότος, ἐνῶ τὸ θωρηκτόν, ἀπατηθὲν ἐκ τῆς σκοτοδινιώδους αὐτῆς φορᾶς, διηύθυνε συμπτωκρότησιν τῶν μυδραλλιοβόλων καὶ τῶν τηλεβόλων τῶν 14 ὑφεκατομέτρων κατὰ τῆς υποτιθεμένης γραμμῆς τῆς διαβάσεώς του.

Δύο λεπτὰ δὲν εἶχον παρέλθει, ὅτε τὸ πλοῖον ἐσβησε τὰ φῶτα, ὧν ἡ ἐξοφανίσις ἔμελλε νὰ σημαίνῃ τὴν ἡττάν του.

Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ τορπιλλοβόλου ἐθριαμβευεν. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κυβερνήτης τοῦ Φοβεροῦ διέτασσε καὶ δεύτερον κανονιοβολισμὸν τυχαίως κατὰ τοῦ υποτιθεμένου σημείου, ἀξιωματικὸς τις ὑποπλοίαρχος τὸν βαθμὸν, παρουσιάσθη πρὸς αὐτὸν μὲ τὸν πῖλον ἀνὰ χειρὰς.

— Κύριε κυβερνήτα, εἶπεν, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς χαιρετίσω εἰμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Ἐκπληξίς ἐπεκράτησε πρὸς στιγμὴν.

— Πῶς! σεῖς εἰσθε! ἐδῶ; εἰς τὸ πλοῖον; εἶπεν ὁ κυβερνήτης.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, κύριε κυβερνήτα, ἔχω δὲ τὴν δυσάρεστον ἀποστολὴν νὰ σᾶς ἀναγγείλω, ὅτι σᾶς κατεβύθισα πρὸ ὀλίγου.

Καὶ ἐδείκνυε τὸ ἄορατον 29, ὅπερ, φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς σελήνης, ἀπαλλαγείσης ἤδη τοῦ νέφους, ἐταλαντεύετο ἡρέμα ὑπὸ τῆς γαληνίου θαλάσσης, παρὰ τὴν κλίμακα τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ πλοίου. Ὁ Φριδερίκος Πλεμὸν εἶχεν ἐκτελέσει τεράστιον ἀληθῶς καὶ τολμηρὸν κατόρθωμα. Χάρις εἰς τὴν γενικὴν ἐπασχόλησιν ἡδυνήθη νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ γιγαντιαίου ἐχθροῦ του, νὰ τὸν πλησιάσῃ, ν' ἀναρριχηθῇ διὰ τῆς κλίμακας καὶ ν' ἀνέλθῃ ἀπαρτήρητος ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Κατὰ τὴν ἐπινόδόν του εἰς τὸν ναύσταθμον, ἐνῶ ἀπεβιδάζετο εἰς τὴν προκυμαίαν, ὁ υποπλοίαρχος ἐδέχθη, ἐπὶ παρουσίᾳ λαμπροῦ ἐπιτελείου, ὡς ἐπίσης τῆς μητρὸς του, τῆς Λευκῆς καὶ τῆς κυρίας Διλλιέρ, τὰ ἔνθερμα συγχαρητήρια τοῦ ναυάρχου.

— Λαμπρά, κύριε ὑποπλοίαρχε! εἶπεν

ὁ γηραιὸς ναυτικὸς, ὅστις ἦτο συνήθως φειδωλὸς περὶ τοὺς ἐπαίνους. Ἡθέλησε νὰ σᾶς τὸ εἶπω αὐτοπροσώπως.

Ἀλλάζων δὲ τόνον φωνῆς, ἐπανέλαβε σιγὰ μετὰ πατρικοῦ μειδιάματος :

— Τώρα αὐθορμήτως σᾶς χορηγῶ δύο ἡμερῶν ἄδειαν ἀπουσίας. Σᾶς περιμένουν!

Ὅτε ὁ Φριδερίκος ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν μητέρα του, εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς χήρας ὑγρούς. Προήρχετο τοῦτο ἐκ συγκινήσεως ἄρα γε ἡ ἐξ ὑπερηφανίας; Καὶ ἡ Λευκὴ ὡσαύτως ἐδάκρυεν.

I'

Τὴν ἐπαύριον, οἱ δύο ἐρασταὶ συνηντήθησαν καὶ αὐθις ἐντὸς τοῦ περιπτέρου ἔνθα εἶχον ἀνταλλάξει τοὺς πρώτους ἐρωτικούς ὅρκους.

Εἶχον τόσα νὰ εἰπωσι πρὸς ἀλλήλους! Ἡ Λευκὴ ἐλάλησε πρώτη. Ἦτο αἴφνιδιὰ διάχυσις τῆς ψυχῆς της. Ἐως τότε δὲν εἶχεν ἀγαπήσει ἄλλως τὸν Φριδερίκον, εἰμὴ ὡς τὸν ἄνδρα, πρὸς ὃν ἀφιέρου πᾶσαν τὴν ζωὴν της. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς, χάρις εἰς τὸ θέαμα εἰς ὃ παρευρέθη, ἐβλεπεν ἐν αὐτῷ τὸν ἥρωα τῶν φοβερῶν ἐκείνων καὶ ζοφερῶν τραγωδιῶν, καθ' ὅς ὁ ναυτικὸς εὐρίσκεται πρὸ ἐνὸς μόνου διλήμματος, τῆς ἐπιτυχίας ἢ τοῦ θανάτου.

Ὁ Πλεμὸν ἐμεγαλύνθη τεραστίως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Μετεμέλετο νῦν διὰ τοὺς ἐλαχίστους δισταγμοὺς τοῦ πνεύματός της, διὰ τὴν ἀθῶαν φιλαρέσκειαν, ἣν τυχὸν ἠθέλησε νὰ δείξῃ πρὸς αὐτόν. Ἦσθάνετο ἐαυτὴν αἰσχυρομένην καὶ μικρὰν, ναί, μικρὰν ἀπέναντί του, ὡς ἰδιότροπον παιδίον, ὅπερ εἰς κολοσσὸς δύναται νὰ σκεπάσῃ διὰ μόνης τῆς χειρὸς του. Τί ἦτο τάχα αὐτὴ ἀπέναντί του; Οὐδέποτε εἰς τὴν εὐδαίμονα καὶ πλήρη κολακίας ζωὴν της ἐφαντάσθη ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῇ ἀντιμέτωπος περιστάσεως τινος ἐκτάκτου, ἐπικῆς, καθ' ἣν εἰς ἀνὴρ μεγεθύνεται διὰ μιᾶς, μεταμορ-

φούται ὑπὸ τὴν ἀκτινοβολίαν ὑπερόχου τινὸς πράξεως.

Ἐντὸς ὀλίγων ὥρων ἀπεκαλύφθη αὐτῇ τὸ τοιοῦτο, ἔσχε τὴν γνῶσιν ταύτην. Ταυτοχρόνως ὅμως ἡ καρδιά της ὑπέστη σκληρὸν σπαραγμόν! Ἐσυλλογίσθη φρικίᾳ ἐκ τοῦ τρόμου, μὴ τολμῶσα νὰ σταματήσει ἐπ' αὐτοῦ τὸν λογισμόν της κατὰ πόσον ἡδύνατο νὰ βαρύνῃ ὁ ἔρως της εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς εἰμαρμένης ἀπέναντι τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς πατρίδος. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὃν ἡγάπα νῦν παραφόρως, δὲν ἀνῆκεν εἰς αὐτὴν ἐξ ὁλοκλήρου, ἐκτὸς ἐὰν ᾔθελε μειώσει τὴν ἀξίαν του.

Πάσας τὰς ἀπελπιστικὰς ταύτας σκέψεις ἐτόλμησε νὰ τὰς ἐξομολογήθῃ πρὸς τὸν Φριδερίκον. Εἶπεν αὐτῷ τοὺς δισταγμούς της καὶ τοὺς ἀλγεῖνους διαλογισμούς της θρηνοῦσα, κλονουμένη ὑπὸ φρικιάσεων, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ συνεισφέροντα τὰς φλεγούσας πυρετωδὲς χεῖρας της μὲ τὰς ἰδικὰς του. Τὸν καθικέτευσεν.

— Ὅχι, εἶνε ἀδύνατον αὐτό, εἶνε πολὺ φρικτὸν, Φριδερίκε. Ὁ ἀπέθνησκα, εἰμαι βεβαία ὅτι ὁ ἀπέθνησκα. Ἄν μ' ἄγαπᾷς, ὡς λέγεις, θὰ μὲ προτιμήσῃς, ἐμὲ ἀπὸ ἐκείνην, ἀπὸ τὴν θάλασσαν τὴν ὁποίαν μισῶ. Ἄν εἴξω πόσα ὑπέστην, πόσα βάσανα ἐδοκίμασα! Καὶ αὐτὸ ἐν τούτοις δὲν ἦτο εἰμὴ παιγνίδιον! ἄλλ' ὁποῖον παιγνίδιον! Ὁ πρόλογος φρικτῶν σκηνῶν, τὰς ὁποίας μὰς ἐπιφυλάττει ἡ πραγματικότης!

Καὶ ὑποβοηθούσης τῆς φαντασίας ἀνέπτυσσε καὶ ἐμεγαλοποιεῖ τὸ θέαμα τῶν ἀγνώστων τρόμων τοῦ μέλλοντος. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἡσθάνετο ἡδονὴν νὰ καθιστᾷ πικροτέρας τὰς βασάνους, ἃς προησθάνετο.

Ὁ Φριδερίκος ἀκόμη δὲν εἶχε σκεφθῇ τὸ τοιοῦτο. Δὲν εἶχε προῖδει τὴν σύγκρουσιν, ἥτις ἐν τούτοις ἦτο ἀναπόφευκτος. Ἡθέλησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ, ν' ἀπομακρύνῃ τὰς ζοφεράς αὐτῆς προβλέψεις, νὰ δείξῃ τὸ ἐπιφοβὸν ἐκεῖνον μέλλον ὑπὸ χρώματα ἡττον ἀπαίσια.

Τότε ἡθέλησε νὰ τὴν πείσῃ, παριστῶν τὰ πράγματα ὑπὸ θαλερωτέραν ὄψιν, ὑπὸ τὴν ποιητικὴν ὄψιν, ἣν παρέχει πάντοτε ἡ θάλασσα. Ἐδέησεν ὅμως νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι δὲν ἐπέτυχε τὸν σκοπὸν του καὶ δὲν ἡδυνήθη ν' ἀποδιώξῃ ἀπὸ τῆς ἀνυσύχου φαντασίας της τοὺς καταπτοῦντας αὐτὴν φόβους. Ἀφ' ἐτέρου δ' ἡσθάνθη καὶ αὐτὸς ἄλγος ἐν τῇ καρδίᾳ. Ἡ Λευκὴ ἐδείκνυτο πρὸς αὐτὸν ὑπὸ νέαν ἔποψιν, ἣν δὲν ἐγίνωσκε πρότερον.

Τὴν εἶχεν ἴδῃ περιπαθῇ, παραφόρως ἐρώσαν, ἐμπλεων γοητείας, μὲ τὰ δάκρυά της ἐκεῖνα καὶ τοὺς ἀπερισκέπτους τρόμους της. Δὲν ἐγίνωσκεν ἄρκετὰ τὰς γυναῖκας, ὅπως κατανοήσῃ τὸν ὑποκρυπτόμενον ἀσυνηδῆτως εἰς τὸν ἔρωτά των ἐγώτισμόν, τὴν ἀμειλικτον τυραννίαν τοῦ πάθους, ἥτις οὐδὲν ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἀγαπώμενον ἄνδρα ἰδανικόν, οὐδεμίαν κλίσιν ξένην πρὸς τὴν ἀμεσον ἱκανοποίησιν τοῦ ἔρωτός των.

Ὅτε εὐρέθη μόνος ὁ ἀξιωματικὸς ἐπτοήθη. Ἐμελλε λοιπὸν νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν θυσίαν τῶν προσφιλεστάτων, τῶν εὐγενεστάτων φιλοδόξων ὀνείρων του; Δὲν εἶχεν ἄρα τὰ πάντα παραχωρήσει πρὸς τὸν ἔρωτά του συγκατατιθέμενος νὰ νυμφευθῇ γυναῖκα πλουσίαν, ἀσυγκρίτως πλουσιωτέραν ἀφ' ὅσον αὐτὸς ἡδύνατό ποτε νὰ εἶνε; Ἀλλὰ τὸ στάδιόν του, — τὸν εὐγενῆ ἐκεῖνον καὶ υπερήφανον βίον τοῦ ναυτικοῦ, ὃν ἡγάπα καὶ ἐξ ὁρμεμφύτου ἀτομικοῦ ὅσον καὶ ἐξ ἐπιδράσεως τῆς πατρικῆς κληρονομίας — ὦφειλε λοιπὸν νὰ τὸ ἐγκαταλίπῃ, ὅπως διανύσῃ τὴν ὁκνηρὰν καὶ πλουσίαν ζωὴν, ἣν μόνῃ ἡ περιουσία τῆς Λευκῆς θὰ ἐξησφάλιζεν αὐτῷ;

Ὅχι, μυριάκις ὄχι! ὁ νοῦς του καὶ ἡ ψυχὴ του σύσσωμος ἐξάνιστατο κατὰ τῆς τοιαύτης ἀπαιτήσεως καὶ ἐξεπλήττετο ὁμολογῶν καθ' ἑαυτὸν ὅτι προὔτιμα μᾶλλον ν' ἀποσπᾷ τὴν καρδίαν του.

Ἦτο ἡ πρώτη σκιά, ἡ ἐπιρριπτομένη ἐπὶ τῆς ἐρωτικῆς του μέθης. Ἡ Λευκὴ βεβαίως παρετήρησε τὴν ταραχὴν του. Μὲ τοὺς συνήθεις εἰς τὸ φύλον της ἄβρους δόλους ἐπολλαπλασίασε τὰς γοητείας της, προετοιμάζουσα καὶ τὴν δευτέραν ἀπόπειραν.

Ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνεμένετο ὁ κ. Γκιδὰλ καὶ ὁ ἀνεψιὸς του Λεοπόλδος. Ὁ Παρισινὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν μὲ τὸ ἐλεύθερον ἦθος, ὅπερ εἶχεν ἀποκτήσει ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐν ἣ ἔζη. Ἐνδομύχως δὲν ἡδυνήθη νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι, ἔχων ἀντίπαλον τοιοῦτον οἶος ὁ ὑποπλοίαρχος, ἡ ἡττὰ του ἦτο βεβαία καὶ ὅτι ὦφειλε ν' ἀποβάλλῃ διὰ παντός τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν προῖκα καὶ τὴν χεῖρα τῆς Λευκῆς. Ἀλλ' οὐδ' ἔχνος ἄφησε νὰ διαφανῇ ἐκ τῆς δυσαρρεσκείας του καὶ τῆς λύπης του, πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν, διότι ἡγάπα πράγματι ἐκείνην, ἣν ἀπὸ μακροῦ χρόνου εἶχε συνειθίσει νὰ θεωρῇ ὡς μνηστήν του.

Ὅπως δὴ ποτε ὅμως ἡ ἐλπίς δὲν ἐξέλιπεν ὀλοτελῶς ἐξ αὐτοῦ, ἡ κάλλιον εἶπεῖν, τὸ κακότροπον ἐκεῖνο αἶσθημα, ὅπερ παρῆκεν τὸν ἀπηλπισμένον νὰ ἐπανακτήσῃ διὰ παντός μέσου ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται θεμιτῶς νὰ ἐπιτύχῃ.

Ὁ Λεοπόλδος λοιπὸν ἐπλησίασε μειδιῶν τὸν εὐτυχῆ ἀνταρστήν του καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

Κύριε, εἶπεν, ὀφείλω νὰ συγχαρῶ ὑμᾶς πρῶτον μὲν διότι προετιμήθητε παρὰ νεάνιδος, τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἄλλοι ἐπεθύμουν νὰ καταστήσωσιν εὐτυχῇ. Εἶτα δὲ νὰ συγχαρῶ καὶ αὐτήν, διότι ἡτύχησε νὰ προτιμήσῃ μεταξὺ ὅλων ἄνδρα δικαιολογούντα τόσον πολὺ τὴν τοιαύτην ἐκλογὴν.

Ὁ Φριδερίκος ἀπήντησεν ὁπωσοῦν τεταραγμένος. Χωρὶς νὰ γινώσκῃ τὴν αἰτίαν ἡσθάνετο ἐνδόμυχον ἀπέχθειαν πρὸς τὸν πεπολιτισμένον ἐκεῖνον νέον, οὗ ἡ κομψότης ἀπέβαινε χλευαστικὴ καὶ σχεδὸν αὐθάδης. Ἀλλ' οἱ λόγοι του οὐδεμίαν ἀπέκρυπτον ὀπισθοβουλίαν. Ἐφαί-

νοντο εἰλικρινεῖς καὶ χρηστοί. Ἄρα οὐδὲν ἐδικαιοῦτο νὰ ὑποπτεύσῃ.

Χυδαίολατὴ συνδιάλεξις συνήθη μετὰ τῶν δύο νέων. Ἦδη ὁ Λεοπόλδος εἶχεν ἐξαγάγει ἐκ σιγαροθήκης κομψῆς ἐκ δέρματος καρχαρίου δύο ἐξαίρετα σιγάρα, ὧν τὸ ἐν προσέφερε πρὸς τὸν ἀξιωματικόν, ὅτε ἐνεφανίσθη ἡ Λευκὴ.

Ἀμφότεροι κατεθαμβώθησαν.

ὑπὸ τὴν κομψοτάτην περιβολὴν της διεγράφοντο τὰ θέλητρα πάντα τοῦ χερσέντος σώματός της. Ἡ Λευκὴ δὲν ἐνεφανίζετο πλέον μὲ τὴν αἰδήμονα χάριν τῆς νεάνιδος, ἀλλὰ μὲ τὴν μεθυστικὴν γοητείαν τῆς γυναικὸς.

Ἐτεινε ταυτοχρόνως ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας πρὸς τοὺς δύο νέους.

— Μπα! ὁ κύριος Λεοπόλδος! εἶπε μετὰ χαρᾶς οὐχὶ προσπεποιημένης. Καλὰ ἐκάμετε νὰ ἐπανέλθητε. Σὰς παρουσιάζω τὸν κύριον Φριδερίκον Πλεμόν, μνηστήρά μου.

— Δεσποίνις, ἀπήντησεν εὐσεβάστως ὁ ἀκόλουθος τοῦ ὑπουργείου. χάρις εἰς τὴν κυρίαν Διλλιέρ ἡ παρουσίασις ἐγένετο. Συνεχάρην ἡδὴ τὸν κύριον Πλεμόν, τῶρα προσφέρω πρὸς ὑμᾶς τὰ συγχαρητήριά μου.

Οἱ λόγοι του ἦσαν ἀθρόοτατοι βεβαίως. Ἀλλὰ φεῖ! τὸ ἐλάχιστον ἀρκεῖ ὅπως ἐξεγείρῃ τὴν ζηλοτυπίαν σφοδρῶς ἐρώσης καρδίας. Διὰ τὰ τάχα ὁ ὑποπλοίαρχος ἡσθάνθη αἰφνιδίον ψυχρότητα ἐνεκα τῆς ἀπερίττου ἐκείνης συμπεριφορᾶς καὶ τῆς σχεδὸν οἰκειότητος, ἥτις ὑπῆρχε μετὰ τοῦ Παρισινοῦ καὶ τῆς Λευκῆς; Δὲν ἡδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Ἰσως ἡσθάνετο τὸν ἀντίκτυπον τῶν προηγουμένων αὐτοῦ ἀνησυχιῶν. Ἄλλως τε δὲν ἔσχε καιρὸν ἐπαρκῆ νὰ σκεφθῇ. Ἡ νεάνις ἀπέτεινε χαιρετισμὸν οἰκτεῖον πρὸς τὸν Γκιδὰλ λέγουσα:

— Ἐπιτρέπετε, αἱ;

Καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονα τοῦ Φριδερίκου εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν καπνόν.

Ἐκεῖ τρυφερῶς κλίνουσα πρὸς αὐτὸν ἀξίεραστός ἐκ χάριτος καὶ ἀφελείας ἀνέλαβε τὴν ἐρώτησιν τῆς πρωίας.

— Λοιπὸν, ἠρώτησε, τί θὰ μοῦ τήσῃς; Ἐσκέφθης;

Ἄν ἐσκέφθῃ! Βεβαίως αἱ σκέψεις, δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ Πλεμό τεταραγμένος, ἀμνηχνῶν, ἔβλεπε τὴν νεάνίδα, ἥτις τὸν παρετήρει ἀτενῶς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἰστατο ἐνώπῃς μὲ τὰς χεῖρας συννηωμένας, μὲ τὴν ἐρωτηματικὴν, ἀναμένουσα ἀνταρστήν ν' ἀκούσῃ ὅτι ἡλπιζε, τὴν παρὰ ἐκείνην, ἥτις ἐμελλε νὰ ἐξασφαλίσῃ εὐτυχίαν της.

Ὁ Φριδερίκος δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀφάνθῃ διὰ μιᾶς ἀπαντήσεως.

Ἦσται εὐθὴ ἐπὶ τῶν φαντασιωδῶν τῶν τῆς νεάνιδος, ὡς εἶχε πράξει καὶ ἄλλοτε. Ἐπανελάβε τὰ ἐπιχειρήματά τ' αὐτὴν δὲν ἔλυον τὸ πρόβλημα, διότι ἐνέπνεον τὴν πεποίθησιν. Ὅτε ἀπεχωσθῇσαν, μετὰ συνδιάλεξιν διαρκέσασαν λίγας στιγμὰς, ἦσαν δυσηρεστημένοι πᾶσι ἀλλήλους· δὲν ἐφάνησαν εἰλικρινεῖς, ἡ

μᾶλλον εἰτεῖν, μόνος ὁ Φριδερίκος ὀπισθοχωρῶν ἀπέναντι κατηγορηματικῆς ἀποφάσεως, κπέκρυψε τὸν λογισμόν του.

Ἡ Λευκή, πᾶσχουσα ἐξ ἐλαφρᾶς νευρικῆς ἐξάψεως, εἶπε :

— Βλέπω ὅτι κάμνεις ἐπιφυλάξεις ὡς πρὸς τὸ μέλλον. Ἐπίστευον ὅτι ὁ γάμος ἦτο δῶρον ἄνευ ἐπιφυλάξεως. Ἡπατήτην συγχώρησέ με.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Εἶναι δυνατόν !

— Εἶναι βέβαιον. Ἐν παραδείγματι, ἔχω ἓνα συνάδελφον, — βλέπεις αὐτὸν ὀπισθεν τῆς πρὸς τὴν δύσιν κλινούσης ἐκείνης κυρίας ; — ὅστις ἀποποιεῖται ἐπιμόνως πάντα προσενεχθέντα αὐτῷ προβιβασμόν. Τί λέγω ; Δὲν λαμβάνει οὐδ' ἐνὸς μηνὸς ἄδειαν, πλὴν ἐὰν τὸ ὄριμον ἐκεῖνο ῥόδον ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ περιηγηθῇ ὀλίγον τὴν Γαλλίαν. Τὸ σταθιὸν του κινδυνεύει ἀπώλεσε τὴν δραστηριότητά του ἀποκαλοῦσιν αὐτὸν « ὁ κύριος μετὰ τὰς ταινίας », διότι, μιμούμενος τὰς ὁρέξεις τῆς Γλυκερίας του, ἐπλήρωσε τὴν αἵθουσάν του ταινιῶν, καλλιτεχνικῶς κομωμένων. Εἶναι ἀνὴρ ἀπωλεσμένος· εἶναι κἄνθαρος.

— Καὶ σύ ;

— Ἐγὼ παλαιῶ εἰσέτι, διότι μόνον πρὸ ἑξ μηνῶν εὐρίσκομαι ἐνταῦθα. Πλὴν, ταχέως ἢ ἄργά, θὰ πάθω ὅ,τι καὶ οἱ λοιποί, θὰ γίνω κἄνθαρος, ἄλλως θὰ θεωρηθῶ κακῶς ἀνατεθραμμένος. Θὰ ἐθεωρούμην ὡς ἐκεῖνον, ὅτις ψαύει πάντα τὰ τεμάχια τοῦ προσφερομένου αὐτῷ φαγητοῦ πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ νὰ λάβῃ ἐν. Οἱ ἄλλοι λέγουσιν αὐτῷ ἐνδομύχως : « Λάβετε λοιπόν, τί διάβολον ! »

— Εἶναι, λοιπόν, ὀλίγον... ἄτακτος ἡ κοινωνία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ;

— Ἄτακτος ! Ἀπ' ἐναντίας. Εἶναι ἡ τάξις ἐν τῇ ἀταξίᾳ. Ἀφοῦ συνηθίσῃς, θὰ εὐρεθῇς ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ὡς ἀστρόνομος ἐν τῷ μέσῳ τῆς φαινομένης ἀταξίας τῶν ἀστέρων. Μόλις φανῇ πλανήτης τις, θὰ δύνασαι νὰ προείπῃς ἀσφαλῶς, ὅτι ὁ δεῖνα δορυφόρος δὲν εἶναι μακράν. Προκειμένου ὅμως περὶ πλανητῶν, παρατήρησον ἓνα, τελευταίως ἀνατείσαντα εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ἀνέρχεται, τῇ ἀληθείᾳ, λίαν τολμηρῶς εἰς τὸ ζενίθ. Ἰδὲ καὶ ἄκουσον.

Ὁρθία ἐπὶ τῆς φερούσης τὴν ὀρχήστραν καὶ διὰ λαμπάδων φωτιζομένης λέμβου, ὑψηλὴ καὶ νεαρὰ κυρία, μετὰ τὸ πρόσωπον κατὰ τὸ ἥμισυ κεκαλυμμένον ὑπὸ μανδύου ἐκ τριχάπτων, ὅστις ἐκάλυπτε τὴν κεφαλὴν της, ἐψάλλε τὴν σερενάταν τοῦ Πα-

σάντε. Ἡ φωνὴ της ἦτο ἥκιστα ἐντελής, ἀλλ' ἡ αἰοδὸς δὲν ἦτο ἀτολμος, ἡ δὲ τόλμη αὐτῆς, ἐνούμενη μετὰ τῆς πρωτοτυπίας τῆς παραστάσεως, ἔκαμνε νὰ λησμονῇ τις τὴν ἑλλειψίν τῆς τέχνης.

— Βλέπεις καὶ ἀκούεις, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαβὼρδ, τὴν χαρίεσσαν κυρίαν Μιλτιάδου, σύζυγον τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος. Παρηγορεῖται ὅτι δὲν εἶναι ἡ πρώτη ἀπανταχοῦ, πληροῦσα τὰς αἰθούσας τῶν πρεσβυτικῶν μεγάρων, διὰ τοῦ ὠραίου προσώπου καὶ τῶν θαμβούντων στολισμῶν της. Δύναμαι μάλιστα νὰ ὀνομάσω ἀξιολόγους τινὰς κυρίας, αἵτινες τὴν ζηλεύουσι, χωρὶς νὰ ἦναι πεπεισμένοι, ὅτι εἶναι ἀξιοζήλος.

— Καὶ ὑπάρχει κἄνθαρος ;

— Ὅχι· εὐρίσκόμεθα εἰς τὸ στάδιον τῶν χρυσαστῶν. Ἐνυμφεύθη μόλις πρὸ δέκα καὶ ὀκτῶ μηνῶν. Ὁ σύζυγός της, ὅστις ἔλαβεν αὐτὴν μόνον χάριν τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν της, δὲν εἶναι νέος, εἶναι ὅμως πλούσιος καὶ λέγεται ὅτι εἶναι πολὺ αὐστηρὸς.

— Ἀ ! ἀποβιβάζεται, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος.

Ἡ κυρία Μιλτιάδου, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἐρασιτεχνῶν, ἀνῆρχετο βραδέως τὰς ἐκ μακράρου βαθμίδας τῆς κλίμακος τοῦ γαλλικοῦ πρεσβείου. Ἡ ἀκολουθία ἐκλείετο ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες, φέροντες τὰς δάδας, ἐτάχθησαν κατὰ μῆκος τοῦ ἐξώστου, πληρώσαντες αὐτὸν θαμβοῦντος φωτός. Ὁ πρεσβευτὴς ἔδραμε πρὸς τὴν εὐειδῇ ἐπισκέπτριαν.

— Ἐμελλον νὰ παραβάλω ὑμᾶς πρὸς τὴν Κλεοπάτραν ἐν τῇ τριήρει της, εἶπεν· ἀλλ' οὐδὲν ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ Κλεοπάτρα ἐγίνωσκε νὰ ψάλλῃ ὡς ὑμεῖς.

Ὁ Λαβὼρδ ἔθιξε τὸν ἀγκῶνα τοῦ φίλου του καὶ ἐψιθύρισε :

— Περιττὸν ἐγκώμιον ! Ἡ κυρία δὲν διακρίνεται ἐπὶ παιδείᾳ καὶ νομίζω ὅτι θὰ τῇ ἦτο πολὺ δυσχερὲς νὰ εἴπῃ τίς ἦτο ἡ Κλεοπάτρα καὶ τί ἡ τριήρης αὐτῆς.

Ὅπως δὴποτε, ἡ Κλεοπάτρα ἔδειξεν, ὅτι εὐνέστησεν αὐτῇ ἡ παραβολή. Ἐμειδίασεν, ἐχαίρετισε τὰς κυρίας καὶ τοὺς κύριους καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ ἀνακλίντρου, δεικνυμένη νῦν χαριστημένη διὰ τὴν ὑποδοχὴν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἀνεκάλυψε τοὺς ἰδιαιτέρως συνδιαλεγόμενους δύο φίλους.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε μετὰ θωπευτικὸν ὕφος, συνομνύουν εἰς τὸν οἶκόν σας. Τίνες εἶναι ἐκεῖνοι οἱ συνωμόται, οἵτινες κρύπτονται εἰς τὸ σκότος ;

— Κύριοι ! κύριοι ! ἔκραξεν ὁ πρεσβευτῆς, πλησιάζατε καὶ δείξατε πρὸς ὅλους, ὅτι δὲν εἰσθε ὠπλισμένοι δι' ἐγχειριδίων ἢ δηλητηρίων.

— Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὴν φιλάρεσκον ! ἐψιθύρισε ὁ γραμματεὺς. Ὁσᾶκις μεταβῇ που, πρέπει ὅλοι νὰ εὐρίσκωνται ἐπὶ τῆς γεφύρας. Ἐμπρός, ἐλθέ· πλὴν προσπάθησον νὰ μὴ φανῇς συμπαθητικὸς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς. Ὁ πρεσβευτὴς εἶναι φιλόποτος.

Διηυθύνθησαν μετ' αὐτὰ πρὸς

τὴν ὁμήγυριν. Ἡ κυρία Μιλτιάδου ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν νεαρὸν διπλωμάτην ὡς πρὸς παλαιὸν γνώριμον. Εἶτα δέ, διακρίνας τὸν Μαυρίκιον, ἐφάνη, ὡς αὐτός, ἐκπληττομένη.

— Πῶς ! ἀνεφώνησεν ὀλίγον τεταραγμένη· ὑμεῖς ! ὑμεῖς !

Πάντες οἱ παρεστώτες ἠδυνήθησαν νὰ παρατηρήσωσιν, ὅτι ὁ Μαυρίκιος ἐγένετο ὠχρότατος· δὲν τὸ παρατήρησε δὲ τελευταία ἐκείνη, ἥτις ἦτο ἡ αἰτία τῆς ὠχρότητος αὐτοῦ. Ἰσως ἦτο αἰτία ἔμμεσος, ἀλλὰ τί ἐσήμαινεν ! Ἐδεῖ ν' ἀκούσῃ τις μετ' ὁποῖον προστατευτικὸν τόνον φωνῆς εἶπεν :

— Ἀγαπητὲ κύριε Βιλφερόν ! Χαίρω πρᾶγματι πολὺ, διότι σᾶς ἐπανεὐρίσκω, βλέπω δὲ μετ' εὐχαριστήσεως, ὅτι ἐπίσης ὑμεῖς δὲν ἐλησμονήσατε τὴν ὁδὸν τῶν Ῥόδων.

Οἱ παρεστώτες παρηκολούθουν τὴν σκηνὴν μετὰ περιεργίας. Μάλιστα δὲ τινες κυρίαι ἤλπισαν ὅτι ἔμελλε ν' ἀποκαλυφθῇ « ἓν πτώμα » ἐν τῷ παρελθόντι ἐκείνου τοῦ ραδιούργου. Ἡ κυρία Μιλτιάδου ἐξηκολούθησεν ἀτάραχος, ἀπευθυνομένη πρὸς πάντας :

— Ὁ ἱατρὸς ἐσύχναζεν εἰς τὸν οἶκόν μου εἰς Σμύρνην πρὶν ἢ συζευχθῶ. Ἀ ! Θεέ μου ! Πόσον εἶναι μακράν ἐκεῖνος ὁ καιρὸς ! Καὶ πόσον ἤμεθα τότε νέοι !

Μειδιάμα παθητικὸν καὶ ταῦτοχρόνως εἰρωνικὸν συνάδεδυσε τὴν φράσιν. Οὐδεὶς πλέον ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ, ὅτι ὁ νεαρὸς ἱατρὸς εἶχεν ἐρασθῇ παραφόρως τῆς ὠραίας Σμυρναίας, ἥτις περιεφρόνησεν αὐτόν. Ἰδοὺ πῶς γράφεται ἡ ἱστορία.

Ὁ Μαυρίκιος, μὴ ἐννοήσας ὁποῖον μέρος ἀπέδιδον αὐτῷ οἱ θεαταί, ἠρώτησε :

— Πῶς ἔχουσιν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λεωνίδου ;

— Καλῶς, εὐχαριστῶ. Τώρα εἶναι κατὰμονοι, οἱ καυμένοι ! Ὑμεῖς ὅμως πρὸ πόσου καιροῦ εὐρίσκεσθε ἐνταῦθα ;

— Τὸ πολὺ πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος.

Ἡ εὐειδὴς Ἀννέττα ἐπεθύμει μεγάλως ν' ἀπευθύνῃ προσέτι ἐρωτήσεις τινὰς πρὸς τὸν Μαυρίκιον, ἀλλά, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ ἐνώπιον τόσων περιέργων, δὲν ἦτο δυνατόν. Ἡτένισε τὸν νέον ὡς ἱν' ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἢ ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ αἶτιον τῆς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν παρουσίας του, πλὴν, οὐδὲν ἀνακαλύψασα, εἶπεν αὐτῷ :

— Πότε θὰ ἔλθετε νὰ με ἴδῃτε ;

— Ἀλλά, κυρία...

— Λοιπόν, αὐριον εἰς τὰς τέσσαρας. Ἐλθετε, θὰ συνδιαλεχθῶμεν περὶ τῆς Σμύρνης.

Ἐμειδίασεν ἀδελφικῶς, ὅπως τῷ ὑποδείξῃ ὅτι ἠδύνατο νὰ ἦναι ἡσυχος καὶ ὅτι δὲν ἔμελλε νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ, εἶτα δ' ἔστρεψεν αὐτῷ τὰ νῶτα καὶ ἐπανῆλθε μετὰ γάλην κυρία, στενάχουσα ἐπιχαρίτως, ὡς θὰ ἔπραττεν ἡ Μαρία Στουάρτη εἰς τὸ Χόλυ-Ρουδ, θρηνοῦσα τὴν νεότητά της καὶ τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας. Ἀτυχὴς Δημόσθενες ! ἀτυχὴς Δουδοῦ ! ἀτυχὴς κοκῶνα Μαριγῶ !... Ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἱ-